

ΕΛΑΝΑΙΡΕΣ ΣΕΙΖ]

Έκτακτη Έκδοση της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωσης/Δεκέμβρης 2014

Αγώνας ως τη νίκη ή ως το θάνατο!

Ο Νίκος Ρωμανός βρίσκεται σε απεργία πείνας από τις 10 Νοεμβρίου, ζητώντας να του παραχωρηθούν οι προβλεπόμενες από τον νόμο εκπαιδευτικές άδειες για να σπουδάσει στο ΤΕΙ που πέρασε μετά τη συμμετοχή του στις πανελλαδικές εξετάσεις, μέσα από τη φυλακή.

Μετά τη συμπλήρωση 20 περίου νημερών απεργίας πείνας, και ενώ η υγεία του είχε αρχίσει να κλινούζεται σοβαρά, πλόγω της ανυποχώρησης στάσης του και των κινήσεων αληθηλεγγύης έσπασε στο ομερτά των ΜΠΜΕ και ο αγώνας του μετατράπηκε σε μείζον πολιτικό ζήτημα.

Η σταθερή άρνηση του Νίκου Ρωμανού να «σπάσει» την απεργία πείνας, παρά τους κινδύνους για τη ζωή του, όπως και η κατηγορηματική άρνηση των γιατρών να υπακούσουν στην εγκληματική εισαγγελική παραγγελία για αναγκαστική σίτιση, «έσπασε στον τόπο» τη συγκυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ που, παρά την προσπόθετη αποποιηθεί τις ευθύνες της, πετώντας το μπαλάκι πότε στο δικαιοστικό σύστημα και πότε στον ίδιο τον Ρωμανό και την οικογένειά του, κινδυνεύει να στιγμιοτείται ως η κυβέρνηση που – εκτός όλων των άλλων – δολοφόνησε με ψυχραιμία και νηφαλιότητα έναν εικοσάχρονο νέο.

Πρόκειται εξάλλου για την ίδια κυβέρνηση που είχε βασονίσει τους Ρωμανό, Μιχαηλίδην και Μπουρζούκο μετά τη σύλληψή τους που ακολούθησε τη μηστεία υποκαταστήματος της Αγροτικής τράπεζας στο Βελβεντό της Κοζάνης.

Την ίδια εγκληματική συμμορία που δεν είχε διστάσει να παρουσιάσει στο πανελλήνιο όχι μόνο τα κακοποιημένα πρόσωπα των τριών νέων,

αλλά και την χοντροκομμένη προσπάθεια να «ρετουσαριστούν» οι πιληγές των βασανισθέντων με photoshop

Τη μηστεία στο Βελβεντό είχε ακολουθήσει ένα όργιο τρομολαγνικών δημοσιευμάτων, τα οποία όμως διέψευσε στην ίδια την απόφαση του δικαστηρίου, που καταδίκασε τον Νίκο Ρωμανό και τους υπόλοιπους κατηγορούμενους για μηστεία και όχι για τρομοκρατία. Απόφαση που, σύμφωνα ακόμα και με τους νόμους του οστικού κράτους, δεν δικαιολογεί την στέρηση των εκπαιδευτικών αδειών στον Νίκο Ρωμανό, γεγονός που αποδεικνύει τον ξεκάθαρα εκδικητικό χαρακτήρα της άρνησης κυβέρνησης και δικαιοστικών αρχών να ικανοποιήσουν το αίτημα του.

Στο ζήτημα του Νίκου Ρωμανού η κυβέρνηση και οι υπανισμοί του πλεγμένου βαθέως κράτους κάνουν επίδειξη πυγμής, στέλνοντας τρομοκρατικό μήνυμα προς τους εργαζόμενους και τη νεολαία ότι είναι αδιστάκτοι και αποφασισμένοι να συνεχίσουν με κάθε κόστος την επίθεση ενάντια στον κόσμο της εργασίας, επίθεση που έχει ανάγκη το κεφάλαιο για να υπερβεί την κρίση του και που καθοδηγείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΔΝΤ, σε αγαστή συνεργασία πάντα με την εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση.

Του Γιώργου Μπουρμούρη

Εξάλλου το αδιέξοδο της κυβέρνησης μετά την κατάρρευση της φιλοποίησης περί «εξόδου από τα μνημόνια» εντείνει την ανάγκη «να μπει στο γύψο» προληπτικά το εργατικό και νεολαιστικό κίνημα μπροστά στη νέα θαλάσσα αντεργατικών ανατροπών που έρχεται.

Πόσο μάλλον που αιχμή του δόρατος της νέας επίθεσης κεφαλάιου – κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ είναι ο αντισυνδικαλιστικός νόμος,

**NAP για την
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

νεολαία
Κομμουνιστική
Απελευθέρωση

www.narnet.gr
www.nka.gr

ένας νέος χώρος στην πόλη...

αναιρέσεις
ΛΕΣΧΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ιστορία ερχόμαστε ξανά!

διευρύνοντας τα όρια της πολιτικής κοινότητας και θέντοντας το δημοκρατικό πρόβλημα ως πρόβλημα υπέρβασης ορίων.

Και πάντα, παρά το γεγονός ότι ήταν η νεολαία στο επίκεντρο των κινητοποιήσεων, αυτές έχαιραν σημαντικές νομιμοποίησης από πολύ μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας. Έτσι, τότε τέθηκε για πρώτη φορά ότι την ένταση, το ερώτημα της συγκρότησης νέων σχέσεων των ανθρώπων με την πολιτική. Στο περιθώριο ή και ενάντια στις παραδοσιακές μορφές άσκησης πολιτικής και τους κατεστημένους τρόπους πολιτικής οργάνωσης, οι συμμετέχοντες στην εξέγερση πρότειναν μια νέα πολιτική συγκρότησης και στράτευσης, προκρίνοντας μια πιο άμεση και ευρέα συμμετοχή, τόσο στις μορφές πόλης όσο και στη πλήνη των αποφάσεων. Επανέφεραν ως κυρίαρχα στοιχεία, αλλά και ως διακυβεύματα, τα πεδία της καθημερινής ζωής και του δημοσίου χώρου. Διακήρυξαν ότι η εξέγερση «ή θα είναι γιορτή ή τίποτα», με την υλοποίηση πολλών και διάφορετην πολιτιστική πρωτοβουλίων. Πρωτοστάσιον στην ανασυγκρότηση του πρωτοβάθμιου συνδικαλισμού. Ήταν εκείνες τις μέρες που η πρωτοβουλία των πρωτοβάθμιων σωματείων πρωτοεμφανίστηκε με μαζικούς όρους, σε ρήξη με την γραφειοκρατικοποιημένη επίσημη συνδικαλισμό, σηματοδοτώντας έτσι εκτός των όλην και την πρώτη μαζική εφόρμηση της νεολαίας της ελαστικής απασχόλησης στο προσκήνιο.

Άκομα, προσπάθησαν να συνδεθούν με κινήματα και πρωτοβουλίες στο εξωτερικό. Θεμελίωσαν με συλλογικούς όρους δομές αληθηλεγγύης (ιδίως μετά την απόφειδα δολοφονίας ενάντια στην Κυνατανίνα Κούνεβα) και χρηματοποίησαν για πρώτη φορά σε τέτοιο βαθμό μέσα εναλλακτικής πληροφόρησης. Οι μέρες αυτές έδωσαν επίσης το ένασμα για δεκάδες καταλήψεις κτιρίων και δημοσίων χώρων, που κράτησαν για χρόνια μετά, και πολλές υπόρκουν ακόμα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη αποκάλυψε οκόμα τη συστηματική βία, οικονομική, φυσική και συμβολική. Οι συμμετέχοντες αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν το κρατικό μονοπάτιο στη βία, συγκρούστηκαν και επιτέθηκαν σύμβολα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Γκρέμισαν έτσι τον πυρήνα του κυρίαρχου πολιτικού λόγου γύρω από τη βία: ότι, απ' όπου κι αν προέρχεται, η βία αποτελεί μια προσωρινή εκτροπή από ένα ειρηνικό status quo, που υποτίθεται πως μετανάστες συμμετέχουν με μαζικούς και συλλογικούς όρους, αν και χωρίς αναγνωρισμένα πολιτικά δικαιώματα.

Ο μύθος αυτός σήμερα καταρρίπτεται πιο εκκινητικά από ποτέ, καθώς ο νεοφίλεπιθερισμός καταφεύγει σε όλο και πιο αυταρχικές μορφές διακυβέρνησης και το κράτος βρίσκεται σε μόνιμη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

Σε κάθε περίπτωση, το (ναρκοθετημένο) ερώτημα αν θα θέλημε έναν ακόμα Δεκέμβρη υπεκφεύγει. Κανένας Δεκέμβρης, Μάρτιος (ευτυχώς, γι' αυτούς που εξακολουθούν πραγματικά να στρατεύονται στο δρόμα της επαναστατικής κοινωνίκης αληθηλεγγύης και που δεν πιστεύουν ότι το τέλος του κοπιταλισμού είναι σενάριο επιστημονικής φαντασίας), κανένας δεν μπορεί να είναι επανάληψη οποιουδήποτε Δεκέμβρη, Μάρτιο ή Οκτώβρη. Ούτε φυσικά θα μπορούσε να ισχυριστεί κανένας ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη δεν ανέδειξε αντιφάσεις, όρια και προβλήματα. Τέθηκε όμως τότε, με τρόπο ίσως πρωτόληιο, αντιφατικό και δύσκολο, το κρίσιμο ερώτημα: Μπορούμε να φανταστούμε μια εξέγερση μαζών που να διεκδικεί να αμφισβητήσει τον θεμέλιο διαφορετικών πολιτιστικών πρωτοβουλιών. Και μήπως αυτή η γνώμη μαρχανία και τις ίδιες της αριστερές που απένταν σε κινήματα που εμφανίζουν κανονιότητα, όπως ο Δεκέμβρης, εκφράζει ακριβώς την αμφιβολία ότι αυτά τα κινήματα μπορούν όντας να συμβάλλουν καθοριστικά σε μια τέτοια αντικαπιταλιστική στρατηγική που θα μπορεί να αναδιατάσσει ριζικά τους όρους που θα διεξάγεται η τέχνη της πολιτικής; Ήπιο είναι το πραγματικό ερώτημα που τίθεται από τότε, κάθε μέρα, στους δρόμους του αγώνα και τις σύγκρουσης. Ως τότε, οι κρατήσουμε την αισιόδοξη διαπίστωση του Ζήτη Ντελέζ, στην οποία συνήθιζε να παραπέμπει ο Ντιανέλ Μπενσαΐντ: «Αρχίζουμε πάντα από τη μέση».

1. Σύμφωνα με το πεντινιστικό σχήμα της «ενόπλης μέσα στη διαφορά».

2. Σύμφωνα με τον Άντρεα Καλύβα, πρόκειται για πολίτες χωρίς πολιτικά δικαιωμάτων, πολίτες de facto και όχι de jure, που αμφισβητούν τον πολιτικό αποκλεισμό τους δια της συμμετοχής τους. Στο Α. Καλύβας (2010), An Anomaly? Some Reflections on the Greek December 2008, Constellations (17.2).

3. B.R. Rancière (2006), «Democracy, Republic, Representation», Constellations (13.3), p. 300.

4. Σε δημοσιότητα της περιόδου, το 43,2% δηλώνει ότι θα προέτρεψε τα παιδιά του να συμμετάσχουν (Σ. Μιχαήλη (2009)... ότι το κράτος αυτού καθαιρείται ταχύ... Νέα Εστία (1819), Φεβρουαρίος, σελ. 256). Απλώστε, χωρίς τη πλεική υποστήριξη, τους πλικωμένους που πετώσαν γηλάστρες από τα μπλήκωνα τους στην αστυνομία και άνοιγαν τις πόρτες τους για να φυγαδεύσουν τους κυνηγημένους, χωρίς τους γονείς και τους κα

«Εσύ δε θα μπορέσεις να αποφύγεις τα χημικά, εγώ θα τρέξω γρήγορα μαμά.
Θα πάρω εγώ ψωμί»

της Θάνασ Βέζου

(από το περιοδικό των Αναιρέσεων, τεύχος 23)

Και 296 μέρες μετά στις 11 Μαρτίου του 2014, έκοντας μείνει μόλις 16 κιλά, ο 15χρόνος Μπερκίν Ελβάνη, προστέθηκε στη λίστα των νεκρών της εξέγερσης του πάρκου Γκεζί στην Τουρκία. Ο Μπερκίν χτυπήθηκε από κάλυκα δακρυγόνου απευθείας στο πίσω μέρος του κεφαλιού και πέθανε μετά από 9 μήνες περίπου στην εντατική. Ο θάνατος του οδήγησε σε μεγαλειώδεις και δυναμικές διοδηλώσεις, συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε όλες τις μεγάλες τουρκικές πόλεις και σε πολλές πόλεις του εξωτερικού. Υπολογίζεται ότι στην κνηδεία του βγήκε στους δρόμους πάνω από 1.500.000 κόσμος (η μεγαλύτερη πορεία σε κνηδεία στην Τουρκία). Η νεολαία, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και οι φοιτητές στην Τουρκία ξαναβγήκαν στους δρόμους οργισμένοι για το θάνατο του Μπερκίν, για την λιγοκρισία και την καταστολή, την καταπάτηση κάθε δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας, για τη χούντα του Ερντογάν, για τη ζωή τους που διαλύεται, για την "ανάπτυξη" της χώρας που την εργαζόμενη πλειοψηφία την οδηγεί σε εργασιακές συνθήκες γιαλέρας, σε μισθούς πείνας (δεν υπάρχει βασικός μισθός στην Τουρκία, σχεδόν δεν υπάρχει ταμείο ανεργίας και ασφάλιση για τους ανέργους). Ο θάνατος του Μπερκίν ήρθε σε μια εποχή έντονων αναταραχών στην χώρα.

Μετά την εξέγερση του πάρκου Γκεζί, στην Άγκυρα και στο πανεπιστήμιο METU ο Ερντογάν δίνει εντολή να κοπεί το ιστορικό δάσος του κάμπους του πανεπιστημίου για να περάσει από εκεί κομμάτι της εθνικής οδού... Οι φοιτητές στήνουν οδοφράγματα και πορείες ξεκινούν στην Άγκυρα και σε ολόκληρη την Τουρκία. Ταυτόχρονα στις μεγάλες γειτονιές της χώρας αρχίζουν να λειτουργούν συνελεύσεις που οργανώνουν τον αγώνα! Η καταστολή της κυβέρνησης Ερντογάν είναι θηριώδης. Ο Σεπτέμβρης του προηγούμενου χρόνου βρίσκει την Τουρκία σε αναβρασμό που τείνει να πάρει την μορφή λαϊκής εξέγερσης.

Μερικούς μήνες μετά ξεσπούν μεγάλα σκάνδαλα διαφθοράς μεταξύ των υπουργών και των βουλευτών της κυβέρνησης Ερντογάν. Ο κόσμος ξαναβγαίνει στους δρόμους και η Πρωτοχρονιά βρίσκει τους λαούς της Τουρκίας στα πάρκα να διαμαρτύρονται ενάντια στον αυταρχισμό και τη διαφθορά της κυβέρνησης.

Ο Ερντογάν πιο ανίσχυρος από ποτέ (Βουλευτές παραιτούνται, ο όλητοι ισχυρός του σύμμαχος Φ. Γκιουλέν va τον πολεμάει και ο κόσμος στους δρόμους) απαντά με ακραίες αστυνομικές επιχειρήσεις.

Σε αυτή την κοινωνικοπολιτική συγκυρία ο Θάνατος

του Μπερκίν αποτελεί αφορμή για να βγει ο δρόμος
ξανα στους δρόμους.

Οι μαθητές στα σχολεία κάνουν αποκή, πορείες μέσα στα σχολεία, κρεμούν παντού φωτογραφίες του Μπερκίν. Το ίδιο στα πανεπιστήμια, στα γήπεδα, στα πάρκα. Η οργή ξεχειλίζει και οι δηλητώσεις βουλευτών του ΑΚΡ πως, δεν τον στείλαμε εμείς να πάει να πάρει ψωμί, εξοργίζουν ακόμα περισσότερο. Στην Τουρκία μια γενιά νέων πολιτικοποιείται, οργανώνεται, διεκδικεί, παλεύει.

Η αριστερά που βγήκε ανάπορη μετά την πολυετή χούντα του Εβρέν, ξαναβγαίνει στο προσκήνιο. Ο συνδικαλισμός, η αριστερά και οι απεργίες που ήταν κοινός τόπος μόνο των οργανωμένων πριν από την εξέγερση του πάρκου Γκεζί, γίνεται η καθημερινή συζήτηση των εξεγερμένων. Ο Ερντογάν προσπαθεί να πείσει πως όλη η εξέγερση ήταν δάκτυλος ξένων δυνάμεων και των διεθνών ΜΜΕ..

Όμως η νεολαία στην Τουρκία βγήκε στους δρόμους, πάλιεψε, διεκδίκησε δεν σταμάτησε μπροστά αύρες και tous xhliládes αστυνομικούς, είναι η μετάΓκεζί γενιά. Η γενιά που διεκδίκησε τα πανεπιστήμια, τα κατέλαβε, έφτιαξε οδοφράγματα για να σταματήσει τις ορδές της αστυνομίας μέσα σε αυτά.

Είναι η γενιά που φύναξε σε όσους έίπαν πως η κυβέρνηση μασάει ό,τι της στέκεται εμπόδιο, «να δούμε πως θα μασήσει την οργή μας».

Φιντάνι που μεγαλώνει στον κόρφο του λιοσί
έγινες, Μπερκίν Ελβάν, καμάρι μας.
Πλίστεψε με, ως αύριο θα τους δικάσουμε.
Ξύπνα, ξύπνα, ξύπνα, Μπερκίν μου, ξύπνα!
(από τραγούδι γραμμένο για τον Μπερκίν Ελβάν)

ΑΘΗΝΑ · ΙΣΤΑΝΜΠΟΥΛ · ΦΕΡΓΚΙΟΥΣΟΝ ΞΕΓΓΕΡΣΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ | ΠΟΡΕΙΑ | ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ | 13.00

Από το Φέργκιουσον στο Οχάιο..
"Χωρίς Δικαιοσύνη, δεν υπάρχει Ειρήνη"!

Ηταν 9 Αυγούστου του 2014 όταν στο μακρινό Φέργυκιουσον, στην πολιτεία Μιζούρι των Η.Π.Α. ο 18 χρονος Μάικλ Μπράουν δολοφονήθηκε από τα πυρά του αστυνομικού Ντάρεν Ούιλσον. 'Όπως ανέφεραν οι αυτόπτες μάρτυρες τότε, ο νεαρός Μάικλ ήταν δόπλος, είχε σπικώσει τα χέρια του ψηλά και φώναζε στον αστυνομικό να μνη τον σκοτώσει. Μάταια. Η είδηση έκανε σύντομα το γύρο του κόσμου φτάνοντας και στη μακρινή Ελλάδα, που 6 ή προετοιμασμένοι να συγκεντρωθούν σε συγκεκριμένα σημεία, κατακλύζουν τους δρόμου. Κρατώντας μαύρα πανό που έγραφαν "Ο ρατσισμός σκοτώνει", "Δεν θα μείνουμε σιωπηλοί". «Είμαστε βαθύτατα απογοητευμένοι επειδή ο δολοφόνος του παιδιού μας δεν θα υποστεί τις συνέπειες των πράξεών του. Μολονότι κατανοούμε ότι πολλοί είναι εκείνοι που συμμερίζονται τον πόνο μας, σας προσκαλούμε να διαστεγάσετε την αρχή σας

χρόνια πριν είχε ζήσει κάτι αντίστοιχο. Η μόνη διαφορά ήταν ότι ο Αθλέης της Ελλάδας ήταν 15 χρονών και ήταν λευκός. Για τις επόμενες μέρες, το Φέργκιουσον πραγματικά φτεγγόταν. Χιλιάδες νέοι είχαν βγει στους δρόμους με αφορμή -και όχι αιτία- τη δολοφονία ενάς από αυτούς. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και σε μια σειρά ακόμα πόλεων. Οι ΗΠΑ έζησαν τις χειρότερες αναταρροχές της τελευταίων δεκαετιών

σε τρόπους που θα αποτελέσουν μια θετική αλλαγή. Χρειάζεται να δουλέψουμε όλοι μαζί, προκειμένου να διορθώσουμε το σύστημα που επέτρεψε να γίνει κάτι τέτοιο», δηλώνει η μπτέρα του αδικοχαμένου νέου. «Όμως οι εκκλήσεις για ηρεμία δεν βρίσκουν τόπο. Στις επόμενες μέρες οι αντιδράσεις στη μη απαγγελία κατηγοριών έσπασαν αστραπαία σε κάθε μεγάλη πόλη. Άπο το Μιζούνι, την Ουάσιγκτον, το Σικάγο και

Τα Εημερώματα της Τρίτης 25/11 αναμενόταν να βγει η απόφαση του δικαστηρίου για το δολοφόνο του 18 χρονου. Χιλιόδες κόσμου παγκόσμια παρακολουθούσαν τις εξελίξεις με κομμένη την ανάσα. Το προηγούμενο βράδυ το Ferguson έζησε τη xειρότερη νύχτα του, τυλιγμένο στις φλόγες από τους διαδηλωτές. Το δικαστήριο της πόλης Σεντ Λιούις στο Μιζούρι αποφάσισε να μην ασκήσει καν διώξει στο δολοφόνο Ντάρεν Ουίλισον, ενώ οι ένορκοι δεν βρήκαν πιθανή αιτία για την παραπομπή σε δίκη του αστυνομικού. Πολλοί είχαν προεξοφλήσει πως ο δολοφόνος θα αθωωνόταν. Και ο λόγος δεν ήταν άλλος, από το ότι ήταν αστυνομικός που σκότωσε ένα μάυρο. Και κάτι τέτοιο αρκεί στην εξαιρετικά

τη Βοστώνη έως τη Νέα Υόρκη οι διαδηλωτές ξεχύνονται στους δρόμους με πανό και συνθήματα, που στηλίζευαν τη «ροτασιστική τρομοκρατία της αστυνομίας»: «Οι ζωές των μαύρων μετρούν», «Δίκαιοσύνη για τον Μάικλ Μπράουν». Ο κόσμος συγκρούεται με την αστυνομία, αναποδογυρίζουν αμάξια και φωνάζουν σε οιλόκληρο τον κόσμο να ακούσει την αδικία. Τα social media, τα θεομικά ΜΜΕ, ο πρόεδρος των ΗΠΑ συζητάνε, εξηγούνε, δικαιολογούνε, καθησυχάζουν. Όμως δεν τα καταφέρουν να πείσουν τους εξεγερμένους νέους, που αντιλαμβάνονται πως η δικαστική απόφαση σημαίνει πρακτικά πως είναι πλέον νόμιμο να σκοτώνεις έναν μαύρο άνδρα στις ΗΠΑ.

ρατσιστική Αμερική της κυριαρχίας των λευκών. Λιγες μόνο μέρες μετά επιβεβαιώνονται. Πρόσθιτο
Με την ανακοίνωση της είδοσης διαδηλωτές σε πάρδι στη φωτιά της λαϊκής οργής έρχεται να ρίξει
δεκάδες πόλεις των ΗΠΑ που ήταν ήδη βίντεο που δόθηκε στη δημοσιότητα από τη
συγκεντρωμένοι δολοφονία ενός άλλου 12χρονου μαύρου από

πτυνομικούς στο Κλίβελαντ του Οχάιο.

Ο αστυνομικός περιμένει μόλις 1,5 δευτερόλεπτο χρι να ονοίξει πυρ εναντίον του έκπληκτου 12 ονου ο οποίος τυχαίνει εκείνη την ώρα να παιζει στο μέρος κρατώντας ένα ψεύτικο πιστόλι. Το γεγονός δεν οφεί παρά να πυροδοτήσει νέες κινητοποιήσεις και δηλώσεις οργής.

όλις την περασμένη Τετάρτη, πολυάριθμοι αδικητές πραγματοποίουσαν πορείες στη Νέα Υόρκη χρι αργά τη νύχτα, μετά την απόφαση του σώματος ορκων του Στέιτ Άιλαντ να μην απαγγελθούν αιτηγορίες σε βάρος ενός ακόμη λευκού στυνομικού, που τον περασμένο Ιούλιο είχε αιτηγοριθθεί για τον θάνατο ενός μαύρου πολίτη κατά σύλληψή του. Στη διάρκεια των εκδηλώσεων φαρμαρυίας συνελήφθησαν 83 διαδικητές, οι οποίοι κινούμενοι σε μικρές ομάδες, επιχείρησαν να απαράξουν την επήσια γιορτή για την αφή του αιστουγεννιάτικου δένδρου στο Ροκφέλερ Σέντερ. Μεγάλη αναταραχή βιώνεται ως όμορφη μέρα για υς διαδικητές, που νιώθουν πλέον το ποτήρι να κειτίζει. Αντίθετα για το ΜΜΕ και το κυρίαρχο Δημοτικό προσωπικό η λέξη αναταραχή γίνεται νώνυμο της βίας και απαιτούν την επιστροφή της φεμίας.

όνο δόμις μια «δικαιοσύνη με διάρκεια» που να αγνωρίζει ότι «ο ζωή των μαύρων μετράει» θα ορούσε να φέρει την ειρήνη που αναζητούν τα στικά επιτελεία. Ως τότε, το φάντασμα των νυκτών της σημήνεις θα πιλανάται πάνω τα φετινά Χριστούγεννα στις Α.

Tns Níkns Baxaβιώλου